

Wrocław, 02.08.2016r.

WPO-KP.310.5.2016.KD

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art.14j §1, art. 14b i art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Ordynacja Podatkowa (Dz.U. z 2015r., poz.613 z późn. zm.) w związku z art.1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych(Dz.U. z 2016r., poz.716),

po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 kwietnia 2016r. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w przy ul. który wpłynął do organu podatkowego w dniu 4 maja 2016r., uzupełniony pismem z dnia 10 maja 2016r., o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zastosowania art.1a ust.1 pkt 2 i art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości od mobilnej wytwórni betonu

organ podatkowy

uznaje stanowisko strony w przedstawionym stanie prawnym za nieprawidłowe stwierdzając, że:

opisana we wniosku mobilna wytwórnia betonu stanowi budowlę wg art.1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z art.2 ust.1 pkt 3 powyższej ustawy.

UZASADNIENIE

W dniu 4 maja 2016r. do organu podatkowego wpłynął wniosek Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. ... o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zasadności opodatkowania podatkiem od nieruchomości mobilnej wytwórni betonu jako budowli na podstawie art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z dnia 27 czerwca 2014r.poz. 849 z późn. zm.) uzupełniony następnie pismem z dnia 10 maja 2016r.

Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny.

Spółka prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług leasingu. W ramach powyższej działalności w 2015r. Spółka zawarła Umowy Leasingu z z o.o. prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie produkcji betonu oraz transportu i pompowania mieszanki betonowej. Zgodnie ze specyfikacją dostarczoną Spółce przez producenta przestawna wytwórnia betonu posiada masę całkowitą ok. 86 500 kg i składa się z wielu podzespołów:

- a)konstrukcji wsporczej z pomostem roboczym wraz z mieszarką dwuwałową oraz wagami cementu i wody, które zamontowane są na wspólnej stalowej konstrukcji wsporczej,
- b)urządzeń wciągająco-napełniających, kosza przewrotnego,
- c) dozownika dodatków chemicznych,
- d)zbiornika kruszywa,
- e)wagi taśmowej do kruszywa,
- f)ramp najazdowych zbiornika kruszywa,
- g) (2 plus 1 dzielony) silosów cementu,
- h) 4 podajników ślimakowych,
- i)dyszy grzewczych zbiornika kruszywa,
- j)ramy stalowej pod całą wytwórnią (skręcanej z elementów),
- k)obudowy wytwórni z płyt warstwowych (ściany i dach rozbieralne –tworzą moduły montażowe, skręcane w całość na placu montażu),
- l)systemu sterowania automatycznego-komputerowego plus kontenera sterowniczego,
- ł)recyklingu ślimakowego resztek zaprawy betonowej na ramie stalowej,
- m)kontenera magazynowego na dodatki chemiczne(ściany wykonane z blachy stalowej trapezowej, rama ze stali profilowanej, stalowa podłoga na stalowych poprzecznicach).

Konstrukcja nośna wykonana jest z grubościennych profili stalowych typu IPE, ceowników i kątowników i mocowana jest za pomocą kotew. Wszystkie podzespoły wytwórni betonu montowane są za pomocą stalowej ramy(pkt j), która umożliwia montaż całej wytwórni bez konieczności wykonywania betonowego fundamentu. Ramę układa się na wcześniej utwardzonym terenie.

Cała wytwórnia stanowi element mobilny, przestawny, który nie jest trwale związany z gruntem, gdyż nie posiada fundamentów, umieszczony na utwardzonym podłożu, którego montaż i demontaż wraz z rozruchem instalacji sterowniczej trwa 13-17 dni. Oznacza to, że w razie potrzeby cały obiekt może być rozmontowany, przetransportowany w inne miejsce i tam ponownie zamontowany. Ponadto potwierdzeniem mobilności wytwórni jest specyfika działalności korzystającego, który dokonuje przemieszczenia leasingowanej wytwórni do różnych lokalizacji w zależności od potrzeb i realizowanych projektów budowlanych.

Zdaniem Spółki opisana powyżej mobilna (przestawna) wytwórnia betonu nie powinna podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, gdyż jej konstrukcja, przeznaczenie i sposób posadowienia na gruncie przemawiają za uznaniem, iż nie stanowi ona ani budynku, ani budowli lub ich części.

Można również wykluczyć, iż mobilna wytwórnia betonu nie jest budynkiem, gdyż nie spełnia wymogów wynikających z definicji ustawowej zawartej w art.1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., a więc nie posiada ona fundamentów i nie jest trwale związana z gruntem, a poza tym nie jest obiektem „wydzielonym z przestrzeni za pomocą

przegród budowlanych", gdyż składa się ona z szeregu połączonych ze sobą maszyn, urządzeń i instalacji.

W ocenie Spółki przedmiotowa wytwórnia betonu nie powinna także podlegać opodatkowaniu jako budowla związana z prowadzeniem działalności gospodarczej. Bowiem pomimo, że znajduje się ona w posiadaniu przedsiębiorcy, to nie spełnia przesłanek do uznania jej za budowlę w rozumieniu przepisów u.p.o.l..

Nie stanowi ona urządzenia budowlanego o którym mowa w prawie budowlanym, gdyż nie jest urządzeniem związanym z innym obiektem budowlanym zapewniającym możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, lecz stanowi odrębny samodzielny zespół maszyn, urządzeń i instalacji, który łącznie służy do wytwarzania betonu.

Po drugie, przedstawiona konstrukcja i funkcja przedmiotowej wytwórni nie pozwalają również na jej opodatkowanie poprzez odwołanie się do definicji budowli w rozumieniu prawa budowlanego (tj. obiektu budowlanego nie będącego budynkiem lub obiektem małej architektury). Ponadto Spółka zwraca uwagę, że zgodnie z nową definicją obiektu budowlanego zawartą w prawie budowlanym koniecznym jest aby był to obiekt „wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych”. Samo prawo budowlane nie definiuje tego pojęcia i należy odwołać się do innych aktów prawnych, w których zawarta jest owa definicja. Takim aktem prawnym jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011r. Zgodnie z tym przepisem „wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych”.

Zdaniem Spółki konstrukcja mobilnej wytwórni betonu nie pozwala na uznanie, że została ona wzniesiona z wykorzystaniem tak rozumianych materiałów budowlanych, co sprawia, że w odniesieniu do tej wytwórni nie zostały spełnione przesłanki definicji „obektu budowlanego”. Oznacza to, że nie można uznać, iż mamy do czynienia z budowlą, która mogłaby być opodatkowana podatkiem od nieruchomości.

Ponadto zdaniem Spółki, gdyby nawet uznać, iż jednak mamy do czynienia z obiektem budowlanym (z uwagi na użycie wyrobów budowlanych) to i tak przedmiotowa wytwórnia nie mogłaby być traktowana jako budowla, gdyż powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego winna być wymieniona w katalogu budowli zawartych w art.3 pkt 3 prawa budowlanego, bądź wykazywać cechy zbliżone do któregośkolwiek z obiektów wymienionych jako przykład budowli w art.3 pkt 3 prawa budowlanego.

Powyższe oznacza jednocześnie, że także zakwalifikowanie przestawnej wytwórni betonu jako tymczasowego obiektu budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 5 prawa budowlanego, nie powinno wpłynąć na objęcie jej podatkiem od nieruchomości. Mobilna wytwórnia betonu nie jest wprowadzona trwale połączona z gruntem (tylko mocowana za pomocą kotew do utwardzonego specjalnie podłoża), niemniej jednak jak wskazał NSA w uchwale 7 sędziów z dnia 3 lutego 2014r. sygn. II FPS 11/13 „Tymczasowy obiekt budowlany może być budowlą w rozumieniu art.1 a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych(...), jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art.3 pkt 3 prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art.3 pkt 1 lit. b prawa budowlanego.”

W konsekwencji Spółka stoi na stanowisku, że nie zachodzą przesłanki do uznania opisanej mobilnej wytwórni betonu za budowlę (ani budynek), która mogłaby podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Po przeanalizowaniu faktów podanych we wniosku, obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, **organ podatkowy uznaje za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż mobilna wytwórnia betonu nie stanowi budowli a więc nie podlega podatkowi od nieruchomości.**

Organ podatkowy uważa, iż opisana przez Wnioskodawcę mobilna wytwórnia betonu jest obiektem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego nie-

będącym budynkiem lub obiektem małej architektury a więc stanowiącym budowlę wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych. Opisany we wniosku zespół urządzeń funkcjonujący pod nazwą „mobilna wytwórnia betonu” mieści się w definicji pojęcia budowli wymienionego wprost w art.3 pkt 3 prawa budowlanego - „wolnostojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne”, co oznacza, iż jako budowla podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Zgodnie z treścią art.2 ust.1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2016r. poz. 716) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty; 2) budynki lub ich części; 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z kolei legalna definicja „budowli” została zawarta przez ustawodawcę w art.1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Według tego przepisu budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Jak wynika z powyższej definicji budowlą jest także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, które zostało zdefiniowane w art.3 pkt 9 prawa budowlanego (Dz.U. z 2016r. poz.290). Zgodnie z tym zapisem urządzeniem budowlanym jest urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne.

Wskazane w definicji budowli dwukrotne odesłanie do przepisów ustawy prawo budowlane ma ograniczony zakres i dotyczy tylko rozumienia pojęć: „obiekt budowlany” oraz „urządzenie budowlane”. Jest to odesłanie wyłącznie do regulacji rangi ustawowej, a nie do wszystkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym. Dokonując zatem prawnopodatkowej kwalifikacji potencjalnego przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, niezbędne jest oparcie się w pierwszym rzędzie na przepisach u.p.o.l. a jedynie pomocniczo w zakresie ustawowego odesłania – na prawie budowlanym. Tezę tę potwierdza m.in. wyrok WSA w Bydgoszczy z 29.10.2004r o sygn. akt I SA/Bd 402/04 oraz wyrok NSA z 13.04. 2011r o sygn. II FSK 144/10.

W związku z tym prawo budowlane jest podstawą do kwalifikowania danego obiektu jako obiektu budowlanego, natomiast o tym jaki przedmiot opodatkowania (budynki czy budowle) stanowi on dla potrzeb podatku od nieruchomości rozstrzyga wyłącznie ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.

Należy podkreślić, iż każda budowla w rozumieniu prawa budowlanego mieści się w definicji budowli zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Jeżeli zatem dany obiekt budowlany jest budowlą w rozumieniu prawa budowlanego, to powinien być też klasyfikowany jako budowla na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Z art. 3 pkt 1 prawa budowlanego wynika, że obiektem budowlanym jest: budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Ten nowy wymóg, aby obiekt budowlany został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych nie został doprecyzowany w ustawie. Jednak jak wypowiada się w tym zakresie Ministerstwo Finansów w odpowiedzi na interpelację poselską nr 32306 nowelizacja ta ma jedynie uprościć i skrócić procedurę budowlaną i nie ma wpływu na zmianę charakteru urządzeń budowlanych ani na ich opodatkowanie, nie zmienił się również charakter instalacji znajdujących się wewnątrz obiektów budowlanych, a więc nie ma wpływu na zakres opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Nowe Dyrektywy przedstawiają zasadnicze wymagania w zakresie bezpieczeństwa dla różnych grup produktów wprowadzanych do obrotu, bowiem od 1 lipca 2013r. każdy oddawany do użytku wyrób budowlany musi spełniać wymogi Dyrektywy nr 89/106/EWG oraz postanowienia Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 305/2011, a więc musi być oznakowany zgodnie z wymogami, aby mógł być poprawnie wprowadzony do obrotu.

Zgodnie z tym przepisem wyrobem budowlanym jest to, co zostało wykonane w celu użycia w procesie budowlanym, więc wg powyższych unormowań wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych. Tak więc wyrób budowlany jest składnikiem obiektu budowlanego. Natomiast zwrot o „trwałym wbudowaniu w obiekt budowlany” należy rozstrzygnąć posiłkując się orzecznictwem sądowym, dotyczącym instytucji „trwałego związku z gruntem”. Takie stanowisko zajął Bogumił Pahl w głosie do wyroku NSA z 24 czerwca 2015 r o sygnaturze II FSK 1353/15.

Nie wpływa na kwalifikację danej rzeczy jako wyrobu budowlanego fakt, że można ją rozkręcić i przenieść w inne miejsce. Wyznacznikiem „trwałości” nie może być techniczna możliwość demontażu obiektu i przeniesienia go w inne miejsce. Wystarczy jednak, - jak to orzekł NSA w powyższym wyroku, aby posadowienie obiektu było na tyle trwałe, aby mogło się oprzeć czynnikom atmosferycznym. Tak więc analogicznie można przyjąć, że o „trwałości” wyrobu budowlanego świadczy to, że w przypadku oderwania(odłączenia), konstrukcja obiektu uległaby uszkodzeniu i stałaby się bezużyteczna. Analizowana cecha wyrobu budowlanego sprowadza się do zapewnienia obiektowi budowlanemu stabilności i możliwości przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym mogącym go zniszczyć, spowodować przesuniecie czy przewrócenie.

A zatem *obiektem budowlanym jest budowla* zdefiniowana w art.3 pkt 3 prawa budowlanego. Zgodnie z art.3 pkt 3 prawa budowlanego przez „*budowlę*” należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne(fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych(kotłów, pieców, przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ustawodawca wskazuje w tejże definicji budowli na *kompletność obiektu* przez użycie sformułowania „jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową”. Jeżeli tego rodzaju powiązanie poszczególnych elementów istnieje, to składają się one na jeden obiekt budowlany – budowlę.

Ponadto należy pamiętać, iż tę definicję budowli należy czytać łącznie z art. 3 pkt 1 ustawy prawo budowlane. W poprzednim brzmieniu powyższego zapisu ustawodawca wymagał, aby budowla jako obiekt budowlany stanowiła całość techniczno-użytkową. Obecnie budowla jest *obiektem budowlanym wraz z instalacjami*, które *zapewniają możliwość jej użytkowania zgodnie z przeznaczeniem*, co przypomina o kluczowej kwestii jaką jest „kompletność” obiektu budowlanego. Składa się on nie tylko z wyrobów o charakterze stricte budowlanym, ale również z instalacji.

Takie sformułowanie zapisu przez ustawodawcę dowodzi, iż w dalszym ciągu obiekt budowlany powinien być postrzegany jako obiekt stanowiący całość techniczno-użytkową, pomimo braku takiego zapisu. Obiektem budowlanym jest taki obiekt, który spełnia swoje funkcje po technicznym i funkcjonalnym powiązaniu

wszystkich elementów. Oznacza to, że ustawodawca definiując obiekt budowlany szczególną wagę przywiązuje do jego rzeczywistego wykorzystania.

Zaprezentowana definicja budowli zawiera jedynie przykładowy katalog obiektów, które są budowlami w rozumieniu prawa budowlanego. Oznacza to, że mogą istnieć także inne obiekty budowlane, które są budowlami. Podkreślał to niejednokrotnie NSA w swoim orzecznictwie (wyrok NSA z 29 października 2010r. o sygn. II FSK 1010/2009 oraz wyrok NSA z 13 maja 2010r. o sygn. II FSK 1932/09).

W art. 3 pkt 3 ustawy prawo budowlane ustawodawca wymienił typowe przykłady budowli, zastrzegając podstawową przesłankę negatywną, że budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Katalog ten obejmuje budowle, które wykazują zróżnicowanie cech w zakresie rodzaju, konstrukcji i przeznaczenia, a więc nie są do siebie podobne. W związku z powyższym istnieje możliwość zakwalifikowania do niego również innych odmiennych budowli, które spełniają przesłankę negatywną. Zaznaczyć należy, iż powyższa definicja zawierająca niezamknięty wykaz przykładowych budowli, wymienia wśród nich również **"wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne"**.

Definicję *instalacji* znajdujemy w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001r Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 25 z 2008r. z późn. zm.). Art.3 pkt 6 tejże ustawy stanowi, iż ilekroć w ustawie jest mowa o instalacji –rozumie się przez to; 1) stacjonarne urządzenia techniczne; 2) zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu; 3) budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami, których eksploatacja może spowodować emisję.

Ustawa nie definiuje pojęcia stacjonarny. Znaczenie słowa „stacjonarny”, przyjmuje się więc zgodnie z definicją podawaną przez słowniki języka polskiego (niezmieniający położenia, pozostający na miejscu). Pojęcie stacjonarnego urządzenia technicznego lub jego zespołu należy zatem rozumieć jako takie, które ze względu na swój charakter przeznaczone są do użycia w określonym miejscu i w trakcie eksploatacji nie zmieniają położenia. Nie oznacza to jednak, że urządzenie lub zespół urządzeń muszą być powiązane z gruntem. Za stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół takich urządzeń można uważać takie, które posiadają możliwość zmiany miejsca, jednak w trakcie pracy nie mogą się przemieszczać i muszą pozostawać w jednym położeniu.

Cecha „trwałego związania z gruntem” sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom atmosferycznym, mogącym go zniszczyć. O tym czy urządzenie jest trwale związane z gruntem nie decyduje metoda i sposób związania z gruntem, ale to czy wielkość konkretnego urządzenia, jego konstrukcja, przeznaczenie i względy bezpieczeństwa wymagają takiego trwałego związania z gruntem (m.in. wyroki NSA z 4 lutego 2014r., II OSK 2989/12; z 23 czerwca 2006r. II OSK 923/05; z 1 października 2009r., II OSK 1461/08 oraz z 5 stycznia 2011r., OSK 25/10). Ponadto w wyroku NSA z dnia 29 lipca 2010r., II OSK 1233/09 wskazano, że obiekt budowlany trwale związany z gruntem, musi co do zasady posiadać prefabrykowany lub murowany fundament albo odpowiednio przygotowane podłoże wymagające wykonania stosownych robót ziemnych.

W przypadku mobilnej wytwórni betonu jak wskazał Wnioskodawca jej podzespoły montowane są za pomocą stalowej ramy, która ułożona jest na wcześniej przygotowanym, utwardzonym podłożu i mocowana za pomocą kotew. Fakt ten potwierdza, iż podzespoły mobilnej wytwórni betonu posiadają trwały związek z gruntem. Zgodnie z definicją budowli w prawie budowlanym „mobilna wytwórnia betonu” nie musi ona być traktowana jako jednorodny obiekt. Ustawodawca wymaga, aby obiekty te stanowiły odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Jest to z reguły wiele obiektów i urządzeń wzajemnie ze sobą powiązanych, służących określonej działalności, w tym przypadku produkcji betonu. To powiązanie funkcjonalne sprawia, iż mobilna wytwórnia betonu może prawidłowo spełniać funkcję, dla której została zbudowana i dzięki odpowiedniej konstrukcji można użytkować określone obiekty zgodnie z ich przezna-

zeniem. Takie stanowisko zajął NSA w Warszawie w wyroku z dnia 5 maja 2015r. o sygn. II FSK 1096/13, w którym Sąd doprecyzował zakres pojęciowy obiektu budowlanego i potwierdził, że nie można wykluczyć, że każdy z elementów całości techniczno-użytkowej budowli może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze będzie mógł być samodzielnie wykorzystywany do określonego celu, budowla zaś ma stanowić całość techniczno-użytkową.

W ocenie organu podatkowego wszystkie wymienione we wniosku przez Wnioskodawcę urządzenia i obiekty wytwórni betonu stanowią jedną funkcjonalną całość techniczno-użytkową czyli budowlę i jej rozdzielenie nie jest możliwe ze względu na funkcjonalne powiązanie poszczególnych elementów i brak możliwości samodzielnego bytu poszczególnych jej części w oderwaniu od całości zamierzenia inwestycyjnego.

Należy przyjąć, że obiekt wytwórni betonu nie jest budynkiem (nie spełnia bowiem definicji z art.1a ust.1 pkt 1 u.p.o.l., który wymaga aby przymioty budynku, o których stanowi ustawa były spełnione jednocześnie) ani obiektem małej architektury. Nie spełnia również wymogów zakwalifikowania go do tymczasowych obiektów budowlanych poprzez fakt trwałego związku z gruntem.

Jest obiektem budowlanym stanowiącym budowlę, w skład której wchodzi szereg samodzielnych obiektów lecz wszystkie stanowią całość techniczno-użytkową.

Wszystkie obiekty ulokowane są na nieruchomości w taki sposób, że ich posadowienie jest na tyle trwałe, że opierają się one czynnikom mogącym zniszczyć bądź przemieścić ustawioną na niej konstrukcję. Jednocześnie o trwałym powiązaniu z gruntem decydują także parametry techniczne danego obiektu, a w przypadku wytwórni betonu gabaryty poszczególnych podzespołów przesądzają o ich trwałym związaniu z gruntem.

Jednocześnie należy podkreślić, iż wytwórnia betonu posiada cechy obiektów wymienionych wprost jako przykład budowli w art.3 pkt 3 prawa budowlanego. A zatem jak wykazano powyżej należy przyjąć, iż stanowi budowlę będącą w posiadaniu przedsiębiorcy.

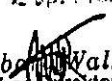
W związku z powyższym organ podatkowy stoi na stanowisku, iż mobilna wytwórnia betonu stanowi budowlę polegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z art.2 ust.1 pkt 3 u.p.o.l..

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Na niniejszą interpretację Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu podatkowego –w terminie 14 dni od dnia doręczenia interpretacji – do usunięcia naruszenia prawa (art.52 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi -Dz.U. z 2012r.,poz. 270 z póź. zm.).

Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania, za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia (art.53 §1 i art.54 §1 cytowanej wyżej ustawy).

Z up. Prezydenta

Barbara Walkosz-Staśko
Z-ca Dyrektora Wydziału
Podatków i Opłat